

A woman with long dark hair is shown from the chest up, smiling and looking down. She is being held from behind by a person whose hands are visible, wrapped around her arms and torso. The background is a dark, moody blue.

כל מה שלא אמרת

מולי או'קיף

"מהרומנים האירוטיים הכי יפים שקראנו.
שילוב נפלא של כתיבה אינטליגנטית וחושנית וסיפור מעצים ומרגש"
הוצאת אנה|בז

מולי אוקיף

כל מה

שלא אמרתי

מאנגלית: דפנה לוי

לרכישת הספר לחצי כאן

מולי אוֹ קיף

כל מה שלא אמרתי

Molly O'Keefe
Everything I Left Unsaid

עורכות ראשיות : גלי אבניגילאור
ורד רווה־שמואל
עריכת תרגום : ורד רווה־שמואל
עריכה לשונית : שפרה רווה
עיצוב עטיפה : חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
עימוד : גרינהויז — הרצליה

Copyright 2015 © by Molly Fader

This translation is published by arrangement with Bantam Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר — כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ.

www.ahavot.com

נדפס בישראל, תשע"ט
© 2018 כל הזכויות שמורות

All rights reserved
Printed in Israel 2018

מסת"ב : 978-965-7648-599

כל מה שלא אמרתי

חלק ראשון

1

אנני

לבריחה היה ניחוח של ענן "פברז" סמיך שהותז על עשן סיגריות.
שמטתי את התרמיל שלי על משטח הלינוליאום שהיה מונח למרגלות

התנור בקרוואן וסגרתי מאחורי את דלת המתכת הדקיקה. היא לא נסגרה כראוי בפעם הראשונה, ונאלצתי לטרוק אותה.

הקרוואן כולו רעד.

אני אצטרך מנעולים יותר טובים.

לא שמנעולים הגנו עלי בעבר. מנעולים ושיבה דוממת מאוד והתכווצות לממדים זעירים — לא הגנו עלי בכלל.

אף אחד לא מתעניין פה באחרים. לא דוחף את האף. זה מה שקוין, מנהל הפארק, אמר כששמתי לו על השולחן מזומנים, תשלום על הקרוואן. בטוח כאן ושקט, ואנחנו לא סובלים פה שטויות.

בטוח, שקט ובלי שטויות — החור הטחוב הזה נראה לי מושלם אחרי שבוע משוגע לגמרי, שכולו נסיעות. הלוך וחזור, רוכשת כרטיס מערבה אבל נוסעת מזרחה. אוטובוסים. רכבות.

לפני הקרוואן שלי עמדה מכונת משומשת, טנדר טויוטה עם בלמים הרוסים ורדיו מקולקל. קניתי אותה בווירג'יניה, משחקן פוטבול תיכוניסט עם חלומות שהמכונת העלובה לא היתה מסוגלת להגשים, ונסעתי בה צפונה רק כדי לחזור מיד דרומה.

אבל איפשהו הייתי חייבת לעצור. לא יכולתי להמשיך לנסוע לנצח.

אז אחרי שבעה ימים ומאות קילומטרים הגעתי למקום הזה, שאפילו לא הופיע במפה של צפון קרוליינה.

"טוב להיות בבית", נאנחתי, הנחתי את ידיי על המותניים ובחנתי את ממלכתי החדשה.

קוין קרא לזה "בית ממונע", אבל האמת היא שזה היה סוג של קרוואן ישן, שהתגלגל עד שנעצר ב"פארק הקרוואנים והקמפינג של פלאוורנינג מאנור" ופשוט סירב להמשיך. מישהו הוריד את הגלגלים והניח את הקרוואן הזה על לבנים, ויכול להיות שאותו מישהו גם שתל באהבה ובתשומת לב פרחי חבלבל כדי להסתיר את לבני הבטון.

הפרחים היו תוספת נחמדה, ניסיון ראוי להערכה במופרכותו, אבל לא משהו שהצליח להסתיר את העובדה שמדובר בקרוואן ישן.

קרוואן עלוב. בפארק קרוואנים עלוב, כל כך רחוק מכל מקום אחר,

שכמעט בלתי אפשרי למצוא אותו.

מושלם. כל כך מושלם.

נשמתי עמוק, נשימה שהרעידה את כל גופי, והרשיתי לחלק מהפחד שחי בתוכי להתפוגג. לנסוק מתוכי כמו עורבים שממריאים בבהלה משדה בחורף. בדרך כלל אספתי אלי את הפחד, אגרתי אותו, משום שהפחד שימר את ביטחוני.

הפחד היה מוכר.

אבל בקרוואן הקטנטן הזה לא היה בו צורך.

אנחנו לא סובלים פה שטויות.

טוב, חשבתי וחייכתי, בפעם הראשונה זה זמן רב. הרגשתי מסוחררת כמעט מתעוזה. גם אני לא סובלת שטויות.

גם את הריח של המקום הזה לא סבלתי.

פינת האוכל היתה במרחק שני צעדים מהמטבח, ואני רכנתי מעל שולחן הפורמייקה והמושבים בצבע בז' כדי להסיט את הווילונות ולפתוח את החלונות במשיכה. בריזה מעופשת נשבה פנימה, חלפה על פני צווארי וחדרה אל תוך חולצת הכותנה הלבנה שלי.

עצמתי את העיניים, כי הייתי עייפה עד לשד עצמותי... זאת היתה תחושה טובה. הרוח על עורי... פשוט תחושה טובה. שונה.

ובזמן האחרון, אני כל כולי בעניין של להיות שונה.

כל החיים היה לי שיער ארוך, פזור על העורף או אסוף לאחור בזנב סוס, כבד עד כדי כאבי ראש. השיער שלי היה אדמוני ומתולתל באופן טבעי. עבה כל כך.

עבה ומחניק.

אימא נהגה לומר שזה הדבר הכי יפה בי. מסוג המחמאות שאינן באמת מחמאות, כי הן משאירות כל כך הרבה מקום לדברים איומים שצומחים סביבן. אבל זה היה משהו נחמד שהיא אמרה לי, ולכן אימצתי את זה אל לבי, כי היא היתה אימא שלי.

כשגזזתי אותו, הרגשתי הקלה משונה. לא רק מכאבי הראש ומהחוס, אלא משום שהשיער הקצוץ אפשר לי להרגיש את הבריזה, תחושה שלא הכרתי קודם. גם השמש על עורפי היתה בגדר תגלית.

כשהרוח נשבה, השיער הקצר שלי התרומם והתחושה התנחשלה
במורד גבי, כמו שורת לבני דומינו שצונחת על קצות עצבים.
זה מצא חן בעיניי. מאוד.

הדממה הופרה על ידי צלצול טלפון עמום ומרוחק.
לא הטלפון שלי. את הנייד שלי השארתי בתחתיתו של פח זבל בתחנת
האוטובוסים של טולסה. הקרוואנים האחרים היו קרובים, אבל לא
קרובים כל כך שאפשר היה לשמוע מהם טלפון נייד שמצלצל בתוך תיק.
וככה זה נשמע.

הדלפקים במטבח הקטן שלי היו ריקים. מושבי הנהג והנוסע
הקדמיים, שסובבו לאחור כדי ליצור פינת ישיבה קטנה, היו שניהם
חשופים.

ארנקים נשכחים על ידי דייר קודם לא נראו לעין.
הבטתי מטה, אל הכיסוי שעל מושבי הספסל ששימש פינת אוכל.
אני באמת מתכוונת להכניס לשם את היד שלי? זה נראה נקי למדי,
למרות כל העליבות, אבל בכל זאת... בין כריות ומושבים נופלים דברים
מגעילים. באמת.

הטלפון צלצל שוב ועמו שב והתעורר הדחף לענות לטלפון מצלצל, ולכן
דחפתי את ידי ברווח שבין הכריות העליונה לתחתונה וחיטטתי לאורך
הצדדים. לא מצאתי שם כלום, אפילו לא פירורים של קרקר או מכונית
צעצוע נשכחת, עד שנתקלתי בכיסוי הפלסטיק של הטלפון. הוצאתי אותו
והבטתי בצג
שלו.

דילן.

קבל. דחה.

בנגיעת אצבע קלילה קיבלתי את השיחה.

עניין קטן כל כך. בתוך בליל החרא הקיצוני, ההזוי, שבו עסקתי כל
השבוע, נדמה היה לי שלענות לטלפון זה שום
דבר.

אבל מסתבר שלא.

"הלו?"

"אלוהים, מייגן, איפה היית לכל הרוחות?" אמר איזה בחור, בקול נואש, לאו דווקא כועס. כמעט מלא הקלה.

"מצטערת", תחבתי את ידי אל בין הכריות כדי לבדוק אם החליק לשם עוד משהו. כסף. זה יכול להיות נחמד למצוא כסף. "זאת לא מייגן".

אה הא! שלפתי שלושה מטבעות של 25 סנט ומטבע של עשרה סנט. הבחור נאנח. מין אנחה שהכרתי הרבה יותר מדי טוב. האנחה המעוצבנת. האנחה הכעוסה. האנחה שאומרת הכול בגללך.

תגובת הבטן המיידית שלי, זאת שהוברגה היטב אל תוך מוח העצמות שלי בחמש השנים האחרונות, אמרה לי לעשות כל מה שאני יכולה, ועוד כמה דברים שהם לגמרי מעל ומעבר ליכולתיי, כדי לְרַצוֹת.

אבל הימים האלה נגמרו באופן סופי ומוחלט. מצטערת, דילן. אני לא מוכנה לקבל אנחות כאלה. כבר לא. לעולם לא. הרחקתי את הטלפון מהאוזן והרמתי את האצבע כדי לנתק את השיחה, אבל קולו עצר אותי לפני שהספקתי.

"אני מצטער", הוא אמר. "לא הייתי צריך לדבר אלייך ככה. מייגן שם?"

"לא". טוב, ההתנצלות משכה אותי אליו בחזרה. כי התנצלויות הן דבר נחמד ונדיר. והבחור נשמע מודאג באמת. יכול להיות שמייגן היא אשתו. או החברה שלו. או הבת שלו. "היא עזבה לפני כמה ימים. היא בטח שכחה פה את הטלפון".

הצחוק שלו היה עמוק וגברי מאוד וחשבתי על זה שלא שמעתי בחיים הרבה בחורים צוחקים. חבל מאוד. כי זה צליל נחמד.

והיה משהו אירוני בנימת הקול שלו, משהו שאמר לי שהצחוק הזה לא היה מיועד לי בכלל, אלא אולי ליקום שהתנכל לו עם העזיבה הזאת של מייגן.

"כנראה", הסכים אתי. "את גרה עכשיו בקרואן?"

יצר ההתגוננות שלי היה חדש ושברירי, אבל פעל היטב והתרומם על רגליו האחוריות כדי למנוע ממני לענות תשובה לא מחושבת.

אני לא מכירה את האיש הזה. אין לי מושג מי הוא.
"אני רק מנקה פה", אמרתי. "לא גרה פה".
"אני מקווה שזאת עבודה פחות גרועה ממה שזה נשמע".
"לא. זה בסדר. מייגן כנראה הקפידה מאוד על ניקיון". גלגלתי את עיניי.

"איך קוראים לך?"
שוב. יצר ההישרדות עשה את מלאכתו.
זה גבר, חשבתי לעצמי בצורה קצת מגוחכת. לא ילד. לא בחור. גבר.
הקול שלו היה נמוך, רועם וצרוד. יכול להיות שהוא לא דיבר היום הרבה.
או שהוא לא מדבר הרבה בכלל. או שהוא מעשן חפיסת סיגריות ביום —
מה שלא אמור להישמע כל כך טוב. אבל ככה זה כן. ויש לו מבטא —
משהו דרומי. ולמרות ההתנצלות שלו, הוא נשמע... קשוח.
משהו מוזר קרה לקצב הלב שלי.
"את יודעת איך קוראים לי", הוא אמר.
כמעט עצמתי את עיניי כשהקול האפלולי שיגר צמרמורת שחלפה בגבי כמו בריזה.

"דילן", אמרתי. "השם שלך הופיע על הצג".
"נכון. לכן... אבל את לא חייבת ל..."
"לילה". השם הזה צץ משום מקום. לילה היא בת דודה שלי, בחורה
פרועה שפגשתי רק פעם אחת, אבל את השם שמעתי שוב ושוב מאימא שלי
בסיפורים שנועדו להזהיר אותי מצרות.

"את לא רוצה שיקרה לך מה שקרה ללילה, נכון?"
וזה מצחיק בטירוף, כי הדבר האחרון ששמעתי זה שלילה היא מאפרת
מקצועית מבוקשת במיוחד בהוליווד, ומאושרת.
אבל סיפורי הזוועות של אימא שלי פעלו, וכן, לא קרה לי מה שקרה
ללילה.

אבל בחיים החדשים האלה... יכול להיות שאשתדל להיות דומה יותר
ללילה.

לילה היתה נועזת. ומלאת ביטחון. וסקסית בצורה שמביכה את אנני
מקיי הלחוצה והמתחסדת. זו אני.

"את בסדר?" שאל דילן ושלף אותי מערפילי המחשבות על בת דודתי.

"למה אתה חושב שלא?"

"אנשים לא מוצאים את עצמם ב'פארק הקרוואנים והקמפינג של פלאוורינג מאנור' כי החיים שלהם פשוט נפלאים".

"אה! אני יודעת בדיוק על מה אתה מדבר", צחקתי. תחושת ההקלה שבישיבה הנינוחה הזו, בלי הפחד שליווה אותי וה... שיחה המשונה הזו — סחררה אותי מעט. כמו אבן שנבעטה במורד גבעה והיא מתגלגלת וצוברת תאוצה לקראת משהו.

פארק הקרוואנים המוזנח הזה הוא כנראה מפלטם של הנחויים לשרוד. הכול, החל בקווין וכלה בצמחים המטפסים, נאחז בחיים באצבעות שהחווירו ממאמץ.

"אתה יודע, בפרסומת הבטיחו שכל הפינוקים כלולים, אבל עוד לא גיליתי איפה הספא", התבדחתי. "ונראה לי ששלוליות מעופשות לא ממש נחשבות".

השתררה שתיקה. אני מכירה שתיקות לא פחות משאני מכירה אנחות. את כל המגוון, את הנימות הצוננות ואת הנימות הלוהטות.

השתיקה החדה כתער שמשתררת לפני: יש עליך חתיכת פה, ילדה.

השתיקה הכבדה והמהדהדת שלפני סטירת לחי.

בדיחה טיפשית. זאת היתה בדיחה טיפשית. אני עשויה מבדיחות טיפשיות.

"היום כבר אי אפשר להאמין לפרסומות, נכון?" שאל.

"בעיקר כשהן מודבקות על קיר השירותים בתחנת דלק".

שנינו צחקנו, וזה היה — רשמית — הכיף הכי גדול שלי בשנים האחרונות.

"את בטוחה שם?" שאל.

השאלה הזו והעובדה, שנשמע בתוכה רמז לאכפתיות, טלטלו אותי והשתיקו בבת אחת את הצחוק שלי, כמו מישוה שמעיף במכה אחת את כל הצלחות מהשולחן אל הרצפה. דמעות צרבו את עיניי.

איש לא דאג לי. כבר המון המון זמן.

"לילה?"

"כן". קולי היה מחוספס ועמוק.

"בטוח?"

היתה לי תחושה שאם אגיד לא, שאם אומר שאני מרגישה מאוימת או מפוחדת, הוא באמת יעשה משהו. שהוא יגיע לכאן כדי לעזור לי.

הפיתוי לבטוח בו לא היה קטן בכלל.

אבל לא בשביל זה ברחתי עד לכאן.

צנחתי אל המושב וסקרתי את ביתי החדש במלוא הדרו. הארונות דמוייהעץ במטבח, המסדרון הצר ומחיצת הווילון שהפרידה בין חדר השינה לחלל המרכזי. ראיתי את קצה הדלת המתקפלת של חדר האמבטיה.

שלי, חשבתי, ומשהו פראי ומריר התעורר בחזי.

"אני מוגנת". הייתי מוגנת. מאות רבות של קילומטרים מחיי הקודמים. "באמת".

"טוב", אמר דילן, כאילו הוא יודע מה אני לא אומרת. ומי יודע, אולי הוא באמת ידע. יכול להיות שסיפורה של אנני מקיי היה סיפור מוכר ב"פלאוורנג מאנור".

"אתה יודע לאן מייגן הלכה?" שאלתי. "אני אשלח לך את הטלפון".

"לא", אמר. "זה לא הטלפון שלה. הוא שלי. היא עבדה בשבילי".

"אני יכולה לשלוח לך את הטלפון?"

השתיקה שלו נשמעה לי טעונה, אבל לא מסוכנת. "את תמיד כל כך נחמדה?"

צחקתי, כי זה היה עוד כלום לעומת תרגילי האקרובטיקה שביצעתי בעבר רק כדי לרצות אנשים. למדתי להתקפל ולהיעלם לגמרי.

אבל הדאגה שהאיש הזה הפגין גרמה לי להרגיש אסירת תודה.

"זה הטלפון שלך, לא? נראה לי נכון להחזיר לך אותו".

"רוב האנשים לא מוכנים לטרוח בשביל אדם זר".

"תרגיש יותר טוב אם תספר לי משהו על עצמך?"

אמרתי את זה בקלילות, אבל השתיקה שלו היתה כבדה במפתיע, כאילו פתחתי דלת שהוא לא ציפה שתיפתח.

"אני אספר לך למה הטלפון שלי היה אצל מייגן".

משהו בקול שלו, היעדר פתאומי של צחוק, סוג של רצינות חדשה, גרם לי להזדקף.

עכשיו הזמן לנתק, חשבתי, כי הרגשתי שאנחנו חורגים אל מעבר לפטפטת. אני לא ממש נוהגת לשוחח בטלפון עם גברים זרים.

מה הויט יעשה...

האופן שבו חדר פתאום למחשבות שלי, השאלה הזאת, איך היה מגיב או לא מגיב להתנהגות שלי — כמו סרטן שפלש לעולם החדש הזה שלי, המדיף ריח "פבריז" — הרתיחו אותי, הבעירו את דמי.

אני לא אנני. אני לילה. ושהויט ילך להזדיין.

"למה?" שאלתי ושמתי לב שמהו השתנה גם בקולי. כאילו היתה איזו אינטימיות ביני לזר הזה, שהתעניין בביטחוני, אחרי חיים שלמים שבהם לאנשים לא היה אכפת.

"יש שם קרוואן, השלישי ממך, לכיוון צפון. את יכולה לראות אותו מהחלון".

הסתובבתי והסטתי הצדה את הווילון בחלון הצפוני.

"הסתכלת?"

"כן".

שמעתי אותו מתנשם אל תוך הטלפון ומשהו חשמלי צמרר אותי. אינסטינקט חייתי שגרם לשערות על עורפי לסמור.

"בקרוואן הזה גר זקן", הוא אמר. "מייגן השגיחה עליו בשבילי".

"הוא חולה?"

"לא, עד כמה שידוע לי".

"הוא זקוק לעזרה?"

שוב הצחוק הרועם והאפלולי, ושוב התגובה המשונה של לבי. "לא. הוא לא זקוק לעזרה. למעשה, אמרתי למייגן במפורש שאסור לה בשום אופן להתקרב אליו".

"כלומר, היא רק ריגלה אחריו?"

"כן. ושילמתי לה הרבה כסף בשביל זה".

"היא עשתה בשבילך עוד דברים?" שאלתי, כי זאת לא נראתה לי עבודה שאפשר לקבל בשבילה תשלום.

השתיקה שלו הבהירה לי על מה הוא חושב, והרגשתי לפתע את הדם
הולם בגופי במבוכה נוראה.

"מה את שואלת, לילה?"

הו, קולו היה פתאום רווי אינטימיות וכבר לא יכולתי להעמיד פנים.
איכשהו הסיפור הזה הפך פתאום מיני. העניין הזה עם לילה התחיל את
הכול, עניין מטופש ביותר. לא נהגתי לשחק משחקים כאלה. אני לא מבינה
אותם. והרגשתי נבוכה לגמרי.

קמתי, בתחושה פתאומית של חוסר מנוחה. כאילו הבגדים שלי צורבים
את העור שתחתם. "שום דבר", מיהרתי לומר. "זה פשוט נראה לי משהו
שאדם אמור לעשות בלי תשלום".

"את מציעה להשגיח עליו בשבילי?"

"ברור". הרמתי את התיק שלי והלכתי במסדרון לעבר חדר השינה
הזעיר שמאחור. לא היו מצעים על המיטה הכפולה. ערימה של סדינים
נקיים הונחה בקצה המזרן הפרחוני הדהוי.

"פשוט ככה?"

"פשוט ככה".

"מתי בפעם האחרונה אמרת למישהו לא?" הוא שאל.

"למה זה חשוב?"

"יש לי תחושה, לילה, שאת מחלקת את ההסכמה שלך בקלות, בלי
לחשוב על זה".

הו, הוא צודק. כל כך צודק.

"ואתה רוצה שאסרב?"

"אני רוצה משהו שאת לא מחלקת חינם".

ברכיי רעדו ונשענתי על הקיר המחופה עץ, מסוחררת. איך... איך הגענו
לזה? מה קרה לי?

"תגידי לי לא, לילה", מלמל.

"לא" היתה מילה מסוכנת בחיי הישנים. דגל אדום שהתנופף בפני שור
רצחני.

לא היה לי אומץ.

"לא". זאת היתה בקושי לחישה. נשימה. התקוממות שהרעשה את

כולי. כמו מקהלה של עלובי החיים שהתפרצה בבית החזה שלי.

"את זוכרת את השם שלי?"

בתוכי ידעתי איכשהו מה הוא שואל. תגידי את שמי.

"לא, דילן".

הוא השמיע קול, שהיה בחלקו אנחה ובחלקו נהמה, הצליל הארוטי ביותר ששמעתי בחיי, ופתאום לא היה עוד ספק, לא היו עוד רמיזות. הוא לא שאל מה אני לובשת, אבל היתה לזה אותה השפעה. הכוונה היתה זהה. זה... הו, אלוהים, זה סקס טלפוני. אני עושה סקס בטלפון עם גבר זר, בתוך קרוואן מחורבן באמצע שום מקום!

התנתקתי מהקיר. כפות ידיי היו מאוגרפות.

"אל תתקשר שוב". הקול שלי נשמע תקיף משציפיתי. תקיף מאיפעם

בחיי, והייתי גאה בעצמי.

"לא אתקשר", אמר.

"תבטיח". אין לי מושג למה ציפיתי שיקיים את הבטחתו, אבל מאחר שנהגתי בטיפשות כזו, הרגשתי צורך לפחות לנסות להתנהג בחוכמה. אלוהים, השקר על זה שאני המנקה, כל כך שקוף. הוא יודע איפה אני. הוא יכול למצוא אותי באמצע הלילה, לפרוץ את המנעולים העלובים האלה... "מבטיח. את מוגנת. שלום, לילה". והוא ניתק.

ניתקתי רגע אחריו ונעצתי את מבטי בטלפון כאילו לא ראיתי בחיים מכשיר כזה.

זה רק טלפון, חשבתי, למרות החום שקרן מהמכשיר שבידי. החיות המוזרה שלו. משהו בה הדהד בתוכי, משהו מוזר שלא ממש הכרתי. משהו פראי ואימפולסיבי.

אל תהיי טיפשה. יותר נכון — תפסיקי להיות טיפשה. או... משהו.

חזרתי למטבח. כיביתי את הטלפון והשלכתי אותו לאחד הארונות העליונים. הטלפון יכול להיות שימושי במצב חירום, וכשהוא יפסיק לשלם את החשבון, אמצא דרך להשיג קו משלי.

ידיי רעדו. כל הגוף שלי רעד כמו עלה נידף. נכנסתי לחדר האמבטיה הזעיר ופתחתי את הברזים. מים קרים פרצו החוצה, ניתזו מהכיור לעבר גופי והרטיבו את כל חולצת הכותנה שלי.

השתנקתי מההלם.

"לעזאזל", מלמלתי וסגרתי את הברזים.

הצמדתי את ידי הקרות אל העיניים והלחיים, ואז פקחתי עיניים כדי ליישיר מבט אל האישה במראה. הודות למים, החולצה שלי הפכה לשקופה ויכולתי לראות את העור הוורוד שמתחתיה. חזייה לבנה. הפטמות שלי... שם. ברורות להחריד, כמובן, שם.

לאט-לאט הסרתי את הצעיף הפרחוני השקוף שסביב צווארי. החבלות שמתחת לסנטר ובצדי צווארי הפכו צהובות במרכז, עם קצוות ירוקים.

זאת שבקצה הפה שלי היתה עדיין אדומה כהה ומכוערת.

זה הגוף שלי. אלה החבלות שלי.

הידיים הרועדות על הכיור, גם הן שלי.

אלה המילים שאמרתי לגבר הזה.

דילן.

הן שלי. המילים שלי.

זאת אני.

נשמתי נשימה עמוקה. המרחב הריק הזה סביבי המם אותי. בדרך כלל הוא היה מלא בפחד. בלי הפחד, בלי החוקים — אלה שנאמרו ואלה שלא נאמרו, המפורשים והמרומזים — הרגשתי מפורקת. מבוטלת. כאילו נגזמתי, כדי לאפשר — אלוהים, בבקשה, בבקשה תאפשר את זה — צמיחה מחדש.

השיער שלי, התלתלים העבים והיפים שלי הוחלפו בתספורת שְׂדוֹנִית לא סימטרית שסיפרתי את עצמי כשצבעתי את השיער לשחור בתחנת האוטובוסים של טולסה — לא הצלחתי לזהות את עצמי.

"ובכן", אמרתי בקול רם לבבואתי שבמראה. הזרה החזירה לי מבט.

"מי את?"

2

דילן

שלא תטעו, דילן דניאלס היה השטן. הוא היה הבחור הרע מהסיפורים. שאיזה אידיוט אחר ימלא את תפקיד הגיבור; יציל את המצב ואת הבחורה.

בודד ואימתני, הוא העדיף להישאר על ההר, עם הכסף שלו והעבודה שלו, רחוק ככל האפשר מאנשים — ככה הוא אוהב את זה. יותר טוב. לכולם.

אלא שמדי פעם הוא נמלא חשש מפני המפלצות שחיו מעבר להר, והתקשר לבדוק מה קורה עם בן. בזהירות, כאילו מדובר בפצצה שהפתיל שלה בוער, דילן הניח את הטלפון על שולחן העבודה שלפניו.

עפרונות התגלגלו אל הרצפה, אבל הוא כמעט לא שם לב. כבר חמש שנים שהוא דואג שמישהו ישגיח על הזקן. שישה אנשים שונים. ארבע נשים, שני בחורים.

השאלה הראשונה שכל אחד מהם שאל היתה מה ייצא לו מזה. וזה התאים לדילן. הקולות בצד השני של הטלפון היו של אנשים שלא גילו שום עניין והושפעו רק מסכום הכסף המופרך ששילם להם. ששת האנשים ששכר לא השקיעו את עצמם בעניין. הם לא שמו זין על הזקן או על הסיבה שדילן רוצה שיעקבו אחריו. ודילן לא היה צריך לחשוש אם משהו לא הסתדר, או אם הם נעלמו בלי לומר מילה, כמו שבדרך כלל קרה

בפארק הקרואנים המוזנח.

חמש שנים. שישה אנשים שלא היו יותר משורה של עיניים ואוזניים
ניתנות להחלפה. לא יותר מזה.
עד עכשיו.

לילה.

מה זה היה, לכל הרוחות?

זה לא רק טוב הלב של הבחורה שנגע ללבו, אם כי זה בפני עצמו היה
חידוש. ההצעה לשלוח לו בחזרה את הטלפון? הוא ידע בוודאות שפארק
הקרואנים לא יתגמל מתיקות כזאת.

הוא ידע בדיוק מתי היא עמדה לנתק את השיחה, ומתי החליטה לגייס
אומץ כדי להמשיך לדבר. ומתי... ההשתנקות הזו שלה, האנחה, הצרידות
החרוכה שהתלוותה פתאום למבטא הקל, המתמשך... מתי היא נדלקה.
החשיפה הקטנה של שיניו פנימי כביר. מאדישות לתשוקה.

מתי בפעם האחרונה מישוהו חשף בפניו משהו כל כך אישי? כל כך
אינטימי?

יכול להיות שמעולם לא.

והוא חש את ההתרגשות שלה כמו מגע של ממש.

טוב, כמו שזכר מגע אמיתי. עבר זמן רב. למעשה, עבר די זמן והוא כבר
הספיק לשכוח מה זאת השתוקקות.

אבל שיחה של עשר דקות עם זרה וכבר עומד לו קשה כמו פלדה. הגוף
שלו התעורר לחיים. מוכן.

משתוקק לעוד.

לדילן היה חוש שישי לזיהוי הבלתי נמנע. מודעות לדברים שארבו
באפלה, והוא לא יכול היה להימנע מהם. אירועים שהצטברו, דרכים
שהצטלבו, שאת התוצאות שלהם יהיה אפשר לראות רק בעוד שנים רבות.
בדרך כלל, האירועים וההתרחשויות הבלתי נמנעים האלה היו רעים.
בשבילו, בכל אופן.

היה נדמה לו שלילה שונה.

זין. די, הוא חשב, היא אישה עם קול נעים שהתגרתה מהמחשבה על
סקס טלפוני. תתקדם.

משימות הלכו ונערמו סביבו. תאריכי יעד הלכו וקרבו, והצוות שלו היה קצר רוח. לא שמישהו מהם יעז להטריד אותו בביתו שלו. אבל הוא הרגיש את קוצר הרוח שלהם, שם, בקצה הדרך, בהאנגר. הוא יכול היה להריח את העצבים שלהם, את הספקות שהלכו ותפחו בתוכם.

לכן הוא הניח לשיחה וחזר לעבוד על שרטוטי המנוע שהיו פרושים על שולחן העבודה שלו. הם עבדו על תיבת הילוכים "כוכבית" לתמסורת ידנית. חפץ יפהפה. במילים פשוטות — המערכת היתה מורכבת מגלגל שיניים אחד מרכזי — השמש, מוקף בגלגלי שיניים קטנים יותר — כוכבי הלכת. וסביב כל אלה מעטפת ששמרה אותם במקומם.

העולם שלו פעל כך בצורה מיטבית, כשכל חלק היה במקומו. הוא היה השמש, האנשים סביבו היו הכוכבים, והכללים שעל פיהם חי דאגו לכך שהכול יתפקד. בשליטה. אם חלקיק אחד היה מלוכלך או חרג ממקומו, אם הפלדה היתה קצת פחות ממושלמת, העולם פשוט הפסיק לתפקד. אין מקום להפרעות. לאובססיות מוזרות. לבחורות מתוקות מהעבר השני של קו הטלפון.

לכן הוא הדחיק את המחשבות האלה.

אלא שגם אחרי ארבע שעות הוא עדיין חשב עליה.
לילה.

3

אנני

בחלום עמדתי בראש קבוצה של קוטפי תירס, רובם בני נוער, צעירים ממני בשנים ספורות, אבל איכשהו הם נראו לי הרבה יותר צעירים. ילדותיים בגלל עבודות הקיץ שלהם, הארוחות הארוזות והנטייה שלהם לקטר על השעה המוקדמת. בחורה אחת עמדה שם במכנסונים קצרצרים ובחזיית ביקיני, אם כי נאמר להם במפורש ללבוש חולצות עם שרוולים ארוכים ומכנסיים ארוכים, כי הפריחה שאפשר לקבל מהתירס מזויעה.

"את עלולה להיפגע", אמרתי, הרמתי את מצחיית הדלימונטה שלי והנחתי אותה על שערי שוב ושוב. טיק עצבני.

הבחורה הציצה הצדה, לעבר בחור ששקית נייר ובתוכה ארוחת הצהריים שלו הסתירה את קדמת הגיינס שלו, והוא כל כך התאמץ להעמיד פנים שהוא לא שם לב שבחורת־הביקיני מסתכלת עליו, שהתירס יכול היה לקטום את עצמו מעוצמת המבוכה והתאווה שלו.

"אני אהיה בסדר", אמרה הבחורה וחייכה אל הבחור חיוך מבויש

נורא.

"תפסיקי להגיד את זה", צעקתי והבהלתי את כולם. בדרך כלל הקפדתי לא לצעוק. זה כלל שלמדתי בדרך הקשה. אני מקללת כמו מלח שיכור, אבל לא צועקת.

הוצאתי את הלוח שלי עם רשימת אנשי הצוות, ראשי הקבוצות והשדות שאליהם הם הולכים, וחבטתי בו בכוח על מכסה המנוע של הטנדר שלי.

תפסיקי. מכה. לעזאזל. מכה. להגיד. מכה. את זה.

את לא תהיי בסדר.

אף אחד מאתנו לא יהיה בסדר!

התעוררתי, המתח עדיין מהדהד בזרועותיי, ידיי היו קפוצות לאגרופים. לבי הלם בגרון.

האם צעקתי? המתנתי, מיוסרת, לרעש חריקת המיטה שיעיד שהיט מתהפך. אבל הוא לא היה שם. צד המיטה שלו היה ריק.

הו, אלוהים, איפה הוא? האם לא קמתי בזמן?

הצלחתי להתאפס די מהר; המזרון הנפלא והגדול להפתיע, אור השמש החודר מבעד לוויילונות בצבע בז', ריח ה"פברז'."

הקרוואן.

היט לא פה.

ויותר חשוב, אני לא שם.

התחשק לי לבכות.

פתאום נשמעה דפיקה עזה על הדלת, שכמעט גרמה לראש שלי להתפוצץ. זאת היתה הדפיקה מהחלום, מישהו עמד בדלת. פתחתי בזהירות את המגירה העליונה של השולחן שניצב בין המיטה לקיר הקרוואן.

קת הגומי השחורה של ה-0.22 בידי עוררה בי תחושה איומה. מוזרה. קרה. גדולה מדי וגם קטנה מדי.

"אנני מקיי?" שאל קול עם שמץ של מבטא דרומי מתמרח.

לקח לי רגע לצאת מההיסטריה, אבל בסופו של דבר זיהיתי את הקול. אנחנו לא סובלים פה שטויות. זה מה שהקול מבחוץ אמר לי. זה היה קווין, האיש מהמשרד, שדפק על דלת הקרוואן.

האדרנלין וההקלה סחררו אותי.

והעובדה שכבר ימים לא ישנתי ולא אכלתי שום דבר הגבירה את הסחרחורת.

אלוהים, העולם ממש הסתחרר.

"לא השארת לי מספר טלפון", אמר, עדיין מצדה השני של דלת המתכת הדקה עם המנעול המחורבן. "וכבר אחרי תשע. אמרת שתתחילי לעבוד בשמונה".

"אה, אלוהים", אמרתי ואיכשהו קמתי. ישנתי בבגדים, למרות החום, מוכנה לברוח בעת הצורך. לא הייתי בטוחה אם זה הכרחי, אבל לא הצלחתי לשכנע את עצמי שלא. החזרתי את האקדח למגירה ותחבתי את רגלי לתוך הנעליים. "רק רגע", צעקתי.

צחצחתי שיניים חזק מדי, מהר מדי, ופתחתי שוב את החתך בשפה. "שיט", סיננתי והצמדתי לפצע נייר טואלט זול.

"את באה או לא?"

"מצטערת!" צעקתי.

נייר הטואלט נצמד לחתך, אז השארתי אותו שם ונראיתי כמו בחור שחתך את עצמו בגילוח בדרך לתפילה. במראה החבלות שלי נראו יותר ירוקות מאתמול. כרכתי שוב את הצעיף, אם כי הוא נראה טיפשי מאוד עם הטיישרט והמכנסונים שלי, והרכבתי את משקפי השמש הגדולים שלי, סטייל כוכבת קולנוע.

זה יכול להיות יותר ברור מזה? שאלתי את עצמי וקילפתי את נייר הטואלט בזהירות מהשפה.

אבל המחשבה **שלא** ללבוש צעיף ומשקפי שמש גרמה לי להרגיש עירומה.

אז הברור ניצח.

קווין היה גבר גדול. גבוה, רחב, כרס גדולה, כתפיים רחבות. הבטן שלו הציצה מתחת לטיישרט אדומה ענקית, שכבר היתה ספוגת זיעה מחום אוגוסט של צפון קרוליינה. היו לו כפות רגליים גדולות, תחובות בתוך כפכפי מקלחת של "אדידס", שנראו כאילו בשלב מסוים הולחמו אליו. השיער האפור־שחור שלו היה אסוף על גבו בקוקו ארוך, שנמתח בקפידה ונכרך בגומיות במרווחים קבועים.

"בוקר", אמר בלי ממש לחייך. הוא לא נראה לי חייכן.

קווין היה מין מים שקטים כאלה. או אחד שלא שם זין.
"אני נורא מצטערת", אמרתי ומתחתי מעלה את קצות הצעיף.
"נרדמתי, בדרך כלל אני לא קמה כל כך מאוחר".
לקח לי שעות להירדם בלילה. כל רעש הקפיץ אותי, ובפארק
הקרוואנים היו הרבה רעשים. אנשים צועקים, דלתות נטרקות. רוח בין
ענפי העצים. אזעקה של מכונית.

בסופו של דבר, נרדמתי אחרי שתיים בלילה, ובדרך כלל הייתי
מתעוררת בזריחה, אבל מאז שעזבתי את אוקלהומה, אני ישנה במקטעים
קצרים.

ואני נשבעת, מי חשב שהמזרן הזה יהיה כל כך נוח?
"את זאת שאמרת שאת רוצה להתחיל היום", אמר ופער עיניים מתחת
לגבות עבותות. "חשבתי שאת לא נורמלית".

"לא, רק בלי גרוש". כששאלתי אם יש עבודה באזור בזמן שמילאתי
את טופסי השכירות של הקרוואן, הוא אמר לי שהוא מחפש משהו
לפארק, לעבודות תחזוקה בשטח, ומיד קפצתי על ההזדמנות.
עבודה פיזית, ממש במקום שבו אני גרה. אין צורך לנסוע העירה. לפגוש
אנשים אחרים.

הבטן שלי, שכל החיים שתקה — ברצינות, לא שמעתי ממנה ציוץ אחד
במשך עשרים וארבע שנים — צווחה עלי בלי הפסקה מאז שהתעוררתי
לפני שבועיים על רצפת המטבח שלי. ונראה שהבטן שלי חשבה שעל
הסידור הזה, העבודה הזאת, אסור לוותר.

"אמרתי לך מה את צריכה לעשות?" שאל וצעד לפני בשביל העפר שעבר
בין הקרוואן שלי לשכן.

"לא. רק אמרת משהו על טיפול בדשא".

קווין צחק, אבל זה לא ניחם אותי. היה לי רושם שהוא צוחק עלי.
"טוב, זה היה חכם מצדי", אמר בנימה מבושרת רעות.

הקרוואן השכן היה כמעט זהה לשלי, גם אם נראה כמו דגם קצת יותר
חדש. לבן, לעומת הבז' סטייל שנות השבעים של הקרוואן שלי, שהיה
מעוטר בפס היקפי חום כהה, עם הכיתוב "חולם אמריקאי", במין אותיות
מערב-אמריקניות מיושנות.

כן, בובה של מכונה.

אבל לקרוואן הלבן היה בחוץ משטח עץ ועליו כיסא, שולחן ומאפרה. יוקרתי.

נתקפתי בקנאת קרוואנים.

"מישהו גר כאן?" הצבעתי אל מעבר לכתף, אל הקרוואן השכן.

"ג'ואן", אמר קווין. "לא דוחפת ת'אף. לא ממש ידידותית. עדיף שתשמרי מרחק. היא די כלבה".

חלפתי על פני הקרוואן ועורי הצטמרר, הרגשתי כאילו מישהו מתבונן בי מבין חרכי התריס. אבל כשהצצתי, לא ראיתי שום דבר.

רוב חיי הייתי פרנואידיט — ולא ממש יכולתי להפסיק עכשיו.

"לעומת זאת, בן", אמר והצביע אל הקרוואן שאחרי זה של ג'ואן, זה שהאיש... דילן, ביקש ממני להשגיח עליו.

המחשבה על שמו הספיקה כדי לחשמל חלק ממני, כמו חוט להט של נורה שהחל לבעור.

אל. אל תחשבי עליו.

"בחור נחמד. שקט, אבל לא מתבודד. מטפח גינה יפהפייה", אמר והצביע לעבר הקצה המרוחק של השטח, שבו ראיתי יתדות וגם כמה צמחים.

לא ממש נשמע כמו מישהו ששווה לעקוב אחריו, חשבתי ותהיתי אם דילן לא עוקב אחרי האדם הלא נכון.

"בצד השני של הפארק", אמר קווין, כשהוא זוקר את סנטרו לעבר הקרוואנים שהציצו בקושי מעבר לשיח רודודנדרון האלפים, "שם גרות המשפחות. כמה מהאנשים נהדרים. אחרים צעקנים ושתיינים ועושים דרמות, אז אני מנסה להקפיד שכל מי שאין לו ילדים יישאר בצד הזה".

"אתה שם אותם בהסגר? או אותנו?" שאלתי.

הוא הביט בי במבט מזלזל. "נראה אם עד יום שישי הבא לא תודי ליי".

הוא כנראה צודק.

חצינו את הגשר שמעל תעלה לניקוז מי גשמים, שבגלל הסערה האחרונה גרגרה לה בשמחה מתחת לרגליי.

צמחי רודבקיה, פרחי זכריני כחולים וטונות על טונות של פרחי גזר בר

כיסו את גדות הנחל הקטן. הצרצרים צרצרו בקול וזינקו מגדות המים אל רגליי. הכביש המהיר היה די רחוק משם, אבל הרגשתי את זמזום המשאיות על האספלט, שהרעיד את האדמה הבוצית שעליה עמדתי. "זה נחמד", אמרתי.

"מה?"

"המקום הזה", החוויתי בידי לעבר הפרחים, הנחל. צרצר התנגש בעקב הרגל שלי וקיפץ לדרכו.

המבט של קווין הבהיר לי שהוא מפקפק בשפיותי. "אם את חושבת שזה נחמד, אני מתאר לעצמי שראית חורים די דפוקים". אוי, קווין, אתה ממש לא רוצה לדעת.

כי האמת היא שלא ראיתי מקומות בכלל. דפוקים או לא. כמעט מיום שנולדתי, אימא התמסרה כל כולה לניסיונות לשכנע אותי שהעולם שמחוץ לחווה הוא מקום נורא ומרושע. מלא באנשים אנוכיים שעושים מעשים אנוכיים. גברים שלא רוצים אלא להכאיב לי ונשים שיפנו את מבטן הצדה כשזה יקרה.

אחרי ששומעים את ההרא הזה כל יום, מתחילים להאמין בזה. בגלל זה, כנראה, נשארתי כל כך הרבה זמן עם הויט. כי הבלתי ידוע היה פשוט כל כך... בלתי ידוע.

ובכל זאת הייתי כאן, בלב לבו של הבלתי ידוע, ובינתיים החיים החדשים שלי היו טובים פי מיליון מחיי הישנים. אז כן, זה מקום נחמד.

"זהו זה", הוא אמר ונעצר לפני שדה מכוסה צמחי פרא ומלא שקיות אשפה שחורות שנקרעו לרווחה על ידי חיות. פחיות, חיתולים מלוכלכים ועיתונים היו מפוזרים על העשב, שגדל לגובה גבוה ממני. הוא נאלץ לצעוק כדי להתגבר על זמזום נחילי הזבובים השחורים. והריח...

אוי, אלוהים אדירים, זה כבר לא נראה לי נחמד. מאחורי חומת העשבים עמד עץ אלון ענקי, וחבל ישן ורקוב השתלשל מאחד מענפיו.

"בשביל מה החבל?" שאלתי, כי עם כל הטינופת שמסביב המקום נראה

כמו זירת פשע נורא. כריכה של ספר אימה.

"מאחורי העשבים יש בור מים ממש נחמד".

"זה הספא?" אתמול בלילה דיברתי בצחוק על השלוליות, אבל זה היה

מוגזם.

"ילדים משחקים בו כל הקיץ, אבל עכשיו שקט שם כי הם חזרו

ללימודים".

"אז... אז מה זה אמור להיות?" הבטתי בשדה שמסביב. הוא היה

עצום. לפחות חצי דונם.

"אתר המחנאות של פלאוורנג מאנור", אמר.

"אתה צוחק".

"לגמרי לא". קווין לא נראה ממש פגוע מכך שהלסת שלי נשמטה

בהפתעה.

"אנשים באמת נופשים כאן?"

"הם ינפשו כאן, כשהמקום יהיה מוכן". הוא דחק בכתפי בכתפו

העצומה וכמעט הפיל אותי.

"באמת אסור להאמין למה שקוראים על קיר השירותים", מלמלתי.

דילן היה צוחק. המחשבה הזו גרמה לי לחייך, ולפני שהספקתי לעצור

את החיוך, השפה שלי שוב התבקעה. ליקקתי מעליה את טעם הנחושת

החמים של הדם.

דילן.

וכאילו שהזיכרונות המתנינו, המחשבות ממש ארבו מאחורי הדלת

למישהו שיפתח אותה, נזכרתי בנהמה הצוחקת שלו. נמוכה ומפורשת.

מטונפת, למען האמת. אחד הדברים הכי מטונפים ששמעתי בחיי.

אתמול בלילה, כשבהיתי בתקרת הפלסטיק הגבשושית של הקרוואן,

שכנעתי את עצמי שהשיחה הזו נולדה מתשיות. הכניסה שלי לקרוואן

החדש, הפחד שחלחל מבעד להקלה הזמנית שלי, כל זה גרם לי לרגע... לא

להיות אני

עצמי.

זה לא היה הגיוני אם אחרי המתח של השבוע האחרון, לא הייתי יורדת

אפילו קצת מהפסים.

וזה מה שהשיחה הזאת היתה. ירידה מהפסים.

ובגלל זה אני לא אדבר אתו שוב.

כי באותו רגע, רגע השיגעון הפראי הזה — הרגע שבו לא הייתי אני עצמי — משהו השתנה. לגמרי.

ואני רציתי לדבר אתו.

עדיין רציתי.

וזה היה מוזר, שלא לומר מבעית, כי בחורת הביקיני בחלום שלי, זאת שהציצה לעבר הבחור, זאת שאמרה שהכול יהיה בסדר, זאת שהעור שלה עמד להיקרע לגזרים — פעם הייתי היא.

אלא שאז לבשתי שמלת חתונה.

"בואי", אמר קווין. "אראה לך את הכלים שלך".

טוב. בסדר. כלים. קווין הוביל אותי אל הצריף ופתח את המנעול שעל הדלת. "אני אתן לך מפתח", אמר. "ברגע שאהיה בטוח שלא תגנבי שום דבר".

"לגנוב?" בחיים לא האשימו אותי בגנבה.

"אל תיעלבי", אמר. "אבל היו כמה טיפוסים ממש לא נעימים שרצו את העבודה הזאת".

בתוך הצריף היה כל מה שנדרש כדי לנקות את המקום — טרקטורון לכיסוח דשא, מכסח עשבים. מגרפות, אתים. כולם היו אמנם יותר זקנים ממני, אבל יכולתי לעבוד אתם. ליד הדלת היו אפילו כפפות ומגפיים.

"את בטוחה שאת רוצה לעשות את זה?" קווין הביט בי במבט עקום ואני תהיתי מה הוא רואה. איזה סיפור סיפרו לו הצעיף שאני לובשת באוגוסט בצפון קרוליינה, השיער שלי, השחור כל כך עד שהוא בולע את האור, הרזון המבהיל שלי.

שום דבר טוב, קרוב לוודאי. ובטח גם קרוב מאוד לסיפור האמיתי.

אחרי הכול, אני לובשת את המדים הרשמיים של אישה במנוסה.

"זאת אומרת... את ילדונת, לא?"

כן?

"לא". הילדות שלי היתה מעורבת לגמרי בבגרות, בלי שום דבר באמצע. כמו קשת שהתחלפה ישר מצהוב לאינדיגו. "ואני בטוחה לגמרי

שאני רוצה את זה". בחווה תמיד עבדתי עבודה גופנית. אהבתי את זה. ואחרי שבוע בדרכים הרגשתי תשושה. מכונסת מדי בתוך ראשי.

והראש שלי היה מקום די מחורבן.

"איך שאת רוצה. תיזהרי מנחשים".

"מה?" צווחתי.

"ודובים".

"אתה צוחק, נכון?"

הוא משך בכתפיו.

"זה לא מצחיק, קווין".

"לא יודע. זה די מצחיק".

קווין קרץ — אירוע מוזר כשלעצמו — ואז הסתלק והשאיר אותי לא לגמרי בטוחה אם זאת היתה בדיחה.

למען שלוות הנפש שלי, החלטתי להחליט שזאת בדיחה. עבודה גופנית — כן.

נחשים? לא.

דובים? ממש לא.

החלפתי את נעלי הטניס שלי במגפיים ועוטה את הכפפות על הידיים. מתוך קופסה של שקיות זבל שחורות שלפתי חמש שקיות ותחבתי באחורי מכנסיי. לקחתי את חפירה ומגרפה וחזרתי אל השדה המכוסה עשבים ואשפה.

קודם כול האשפה. ברגע שאפטר מהאשפה, יהיה לי יותר קל לראות מול מה אני מתמודדת.

רגליי החליקו בתוך המגפיים הגדולים מדי, אבל הייתי אסירת תודה עליהם כשדרכתי על העשבים בדרכי אל שקיות האשפה הקרועות ומשהו נמנע ברעש תחת רגליי, וחומה של זבובים התרוממה והתעופפה.

הריח עורר בי רצון להקיא.

הו, אלוהים, חשבתי וכיסיתי עם הצעיף את האף. זה כל כך מגעיל.

אבל זה בכל זאת טוב יותר ממה שהשארתי מאחור.

בבית, במישורים של אוקלהומה, יכולתי לראות למרחק של קילומטרים.

ובתחילת נישואיי — לא ממש בהתחלה, אלא אחרי שהבנתי שהתקרית
ההיא עם תבשיל העוף לא הולכת להיות מקרה חד־פעמי — המרחבים
הפתוחים נראו לי סוג של
הגנה.

כאילו יש סביבי חפיר.

הויט לא יכול היה להתגנב אלי. יכולתי להיות בכל מקום בשטח, ועדיין
לראות את האבק שהתרומם אל השמיים מאחורי הטנדר שלו, הרבה לפני
שראיתי את הטנדר עצמו בכלל. ובכל המרחב הזה, האוויר הפתוח,
השמיים הכחולים עם ערימות העננים — הפחד שלי היה כמו אות רדיו
שמעולם לא הדהד בחזרה. הוא רק התרחק והתרחק — נישא אל מעל
לערבות ונמוג אל תוך הדממה.

ובשלב מסוים במהלך הימים האלה, די בהתחלה, הצלחתי לרוקן את
עצמי מהפחד הזה. רק לכמה דקות. כאילו שהאבק והעבודה והריקנות
שאבו אותו מתוכי.

לא שזה היה אירוע ענק ומשנה חיים. לא שלכמה דקות פשטתי את
בגדיי ושרתי לתירס שירים ממחזות זמר.
ממש לא.

בסך הכול הצלחתי לא לפחד קצת.

וזה הספיק.

אבל כאן בקרוליינה הייתי מוקפת ביער ובכמויות מטורפות של שיחי
קודזו מטפסים, שלמען האמת הם הצמחים הכי מפחידים בעולם. הם
מטפסים ומכסים כל דבר שעומד בלי לזוז, ומשמרים את הצורה של מה
שנמצא תחתם, אם כי הם בעצם מחסלים אותו. מין צמח מומיה.
כל כך דוחה.

היו ביער גם בעלי חיים מוזרים. חרקים משונים שזמזמו לי באוזן. כל
רעש גרם לי לקפוץ והיה נדמה לי שכל צל עוקב אחרי.

כאן הפחד שלי הדהד אלי, מועצם פי עשרה.

כאילו ששידרתי ספק והוא חזר אלי בדמות אימה.

אחרי שעתיים של עבודה כל גופי היה חלק מזיעה, והתחלתי לתהות
אם התרחקתי מספיק כדי לברוח מהויט. הייתי כמעט משוכנעת שהוא

צופה בי מבין העשבים שסביב בור המים.

"זאת לא ממש עבודה שמתאימה לבחורה", אמר קול שקט.

הסתובבתי בפראות והנפתי את האת מעל לראשי כמו כלי נשק.

4

"וואו, רגע", אמר גבר קשיש, שהניף זרוע אחת באוויר. ידו האחרת החזיקה צלחת. "אני מתנצל. זאת עבודה מושלמת לבחורה".

הורדתי את האת בלב הולם. "מצטערת", אמרתי בחיוך הכי מוצלח שיכולתי להפיק. "הבהלת אותי".

"שמתי לב". לאיש היה שיער כסוף קצוץ והוא לבש טי־שרט נקייה וגיינס. על זרועו היה קעקוע של נחש, שהזדחל סביב המרפק שלו, ונשר, שביצע גיחה משרירי הזרוע בטפרים שלופים כדי ללכוד את הנחש.

"הנה", אמר והגיש לי את הצלחת שלו. "הסתכלתי עלייך עובדת וזה עשה אותי רעב, אז שיערתי שאת בטח מורעבת".

בצלחת היו שתי פרוסות לחם מרוחות במיונז וחתיכות עגבנייה, שנראה כאילו נבצעו בכפית. העגבניות היו אדומות, יפות כמו אבני חן. המיץ שלהן נראה כמו דם.

הקיבה שלי נהמה.

שפתיו של הזקן נרעדו. "תאכלי", אמר ודחף את הצלחת לעברי.

"אני בסדר", אמרתי והידקתי את ידי על ידית האת המבוקעת. הרעב סחרר אותי.

הוא נעץ בי מבט תוהה.

"באמת", אמרתי. "לגמרי בסדר".

"טוב. אני אשאיר את זה כאן בשבילך", אמר והניח את צלחת

הפלסטיק הישנה על הסלע.

"אתה לא צריך ל..."

"יש לי כרגע משהו כמו שלוש מאות וחמישים קילו עגבניות. אני לא יכול לאכול את כולן בעצמי".

נזכרתי במעורפל בפעם האחרונה שבה אימא ואני הלכנו לכנסייה, כשכבר נהיה די ברור שאימא חולה. החברות באגודות השונות וכל המתנדבות למיניהן הרעיפו עלינו גל של נדיבות חסרת תקדים. תבשילי בשר ובצקניות, עוגות בחושות, עשרות סוגים של צ'ילי, בגדים ושמיכות צמר בעבודת יד, שהומטרו עלינו בלי סוף. יותר ממה שיכולנו לשאת. היו שם לחיצות יד ולחישות, הבטחות דומעות לאימא שידאגו לי אחרי לכתה.

הרגשתי הקלה, אפילו אושר. הפחד ממה שיקרה לי אחרי מותה של אימא נעלם תחת שיטפון האכפתיות. היו לי חברים, היתה לי קהילה. לא הייתי לגמרי לבד. לא הייתי צריכה לשכב ערה בלילות, להקשיב לאימא פוסעת הלוך ושוב במסדרון, חסרת מנוחה מרוב כאב, ולתהות מה יקרה לי.

מי יטפל בי?

האנשים האלה!

אימא חייכה אל החברים האלה, שאולי יהיו בעתיד המשפחות החדשות שלי, הנהנה והלכה פעמיים למכונית כדי להעמיס אותה בכל הדברים שניקח הביתה, אבל ברגע שהיינו בבית, לבד, במקום בטוח — היא יצאה מדעתה. היא השליכה לזבל את כל האוכל הביתי שקיבלנו במתנה.

אנחנו לא צריכות שירחמו עלינו, היא אמרה.

אני כן, רציתי לצעוק. אני זקוקה לרחמים שלהם. ולצ'ילי המעולה שלהם!

אחרי היום ההוא לא חזרנו שוב לכנסייה, ואימא מתה חודשים ספורים לאחר מכן.

"האמת היא שאת תעשי לי טובה", שיקר הזקן, אבל הוא עשה את זה בלי למצמץ ובלי לגחך.

אוי, אלוהים אדירים. קחי את הסנדוויץ' הדפוק, אמרתי לעצמי
והבטתי בעגבניות העסיסיות שנחו על מצע של מיונז מפתה. לא כל מה
שרוצים הוא בהכרח משהו רע.

"תודה", אמרתי. "תכף אוכל".

אני מוכנה לקחת נדבות, אבל לא לאכול את זה בפניו. הגיוני למדי.
הוא הנהן, כאילו שהוא מסכים לתנאים שלי. "בת כמה את, ילדה? אם
לא מפריע לך שאני שואל".

"עשרים וארבע". בעוד חודשיים עשרים וחמש.

חיכיתי לתגובה שאני בדרך כלל מקבלת, שתגיד לי שאני נשמה זקנה.
נשמה זקנה זאת דרך אחרת לומר הרבה דברים, ושיערתי שלרובם אין
שום קשר לנשמה שלי אלא דווקא לאיך שאימא שלי גידלה אותי.

הוא הנהן ולא אמר שום דבר על הנשמה שלי או על הגיל שלי. "מותר לי
לתת לך עצה קטנה בנוגע לעבודה?"

"ברור".

"תתחילי יותר מוקדם. כשעוד לא חם. תפסיקי בצהריים. מעבודה
בחוץ, באוגוסט, אחרי שעת הצהריים לא ייצא שום דבר טוב חוץ ממכת
שמש. ותשתי יותר מים".

ידעתי את כל זה, אבל הרגשתי נורא מפני שהתעוררתי מאוחר היום.
אבל להגיד "אני יודעת" יישמע גס רוח, והוא בסך הכול התכוון להיות
מנומס. למען האמת, בשתי הדקות האלה הוא היה יותר נחמד אלי מכפי
שמישהו היה כבר המון זמן.

לכן אמרתי, "תודה על העצה. ועל הסנדוויצ'ים".

הוא הרכין את ראשו והלך משם. מתחת לבד הדקיק של החולצה
הלבנה שלו ראיתי צללית של קעקוע שחור בצורה מוזרה, כמו ריבוע גדול.

"סליחה", קראתי אחריו, גם אם הייתי די בטוחה שאני יודעת את
התשובה לשאלה שעמדתי לשאול. "איך קוראים לך?"

"בן", הוא אמר. "ולך?"

"אנני".

"נעים להכיר, אנני".

"גם לי, בן".

הוא הלך לעבר הקרוואן שלו, זה שבמרחק שני קרוואנים צפונית לשלי.
בן הוא האיש שאחריו דילן עוקב.
למה?

ברגע שנעלם מעיניי, שמטתי את האת ולקחתי את הצלחת וכמעט
דחסתי סנדוויץ' שלם לתוך הפה.
"הו, אלוהים", גנחתי בפה מלא. ושוב... זה לא שאף פעם לא אכלתי
עגבניות ומינון על לחם לבן זול. אבל איכשהו הצירוף הזה ביום הזה —
היה נשגב.

הטעמים התפוצצו בפני, ברורים ומתוקים וחרפרפים.
בלסתי את שניהם ואספתי באצבעי את הפירורים מהצלחת הישנה.
אילו היו בצלחת עוד עשרה סנדוויצים, הייתי אוכלת גם אותם.
השמש קפחה מעל, הבגדים שלי היו ספוגים בזיעה ומרוב תשיות
הרגליים שלי כמו שקלו מאות קילוגרמים.
הבטן שלי התמלאה, הרעב סופק.

זה הספיק להיום. עשר שקיות אשפה מלאות עמדו לצד הצריף. בשדה
היתה אשפה שבטח תמלא עשר שקיות נוספות, אבל זה יחכה למחר.
הנחתי את הכלים במחסן ונעלתי אותו. לקחתי את הצלחת של בן
בחזרה לקרוואן שלי ורחצתי אותה. טוב, רק שטפתי במים. אין לי סבון
כלים.

תלשתי דף מהמחברת שלקחתי מהבית, כתבתי לבן פתק תודה חפוז
ולקחתי את הצלחת לקרוואן שלו. הנחתי אותה על מדרגת המתכת הקטנה
ושמתי על הפתק אבן קטנה כדי שלא יעוף.

פתאום נורא רציתי לספר לאימא שלי שאהדה, רחמים או דאגה — מה
שזה לא יהיה — אלה שנתנו לי עם העגבניות שאכלתי — ממש כמו אלה
שהיו בבצקניות או בתבשילים — הם לא משהו שצריך לפחד ממנו. או
לכעוס בגללו. הם לא פוגמים בגאווה או בעצמאות.

בעצם, הם די נפלאים.

וכשאת רעבה, הם גם משביעים.

השעה היתה מאוחרת. כל כך מאוחרת, שתכף כבר יהיה מוקדם מאוד. תכנון תיבת ההילוכים הושלם, הצוות החל לייצר את האבטיפוס, ודילן אמור היה לקרוס למיטה עם הפנים למזרן, ולשקוע בשנת פיצוי של יומיים לפחות.

אבל במקום זה דילן עמד ליד החלון והתבונן החוצה. בהרים, בצד השני של העמק, נראה הבהוב של מדורה, שהבליח בקושי מבעד לעצים הכהים.

הוא נהג לצאת לקמפינג עם אחיו. טוב, לא ממש קמפינג — הם ישנו בחוץ כשהמצב עם ההורים היה ממש מחורבן. אבל מקס הפך את זה להרפתקה.

הוא תשוש. בגלל זה הוא חושב על מקס. הוא היה עייף כל כך, שהזיכרונות גלשו מתוך הקופסאות שבתוכן שמר אותם.

ולילה. המחשבות עליה בערו כמו גחלים במרכז מוחו.

האם היא עדיין בפארק הקרואנטי? האם היא בסדר?

הוא לא הצליח להתחמק מהמחשבה שאולי קרה לה משהו. הוא לא הצליח להתחמק מזה שהוא רוצה לשמוע שוב את קולה. הוא רוצה שרגע האינטימיות החפוז והמוזר שהיה ביניהם יחזור על עצמו. שוב. ושוב.

מקהלת אי ההסכמה הרגילה היתה עייפה מכדי להתערב בקול רם. הוא ידע את כל הסיבות שבגללן לילה היא רעיון רע. אבל כבר לא היה לו אכפת.

זה לגמרי אידיאוטי, חשב, ובסופו של דבר לקח לידו את הטלפון, כי הוא לא היה מסוגל עוד לסבול את עצמו. פשוט תתקשר אליה.

הוא קפא. אצבע אחת שלו ריחפה מעל המספר שעל הצג.

כבר כמעט עלה הבוקר. שיחות טלפון בשעות כאלה הן מפחידות.

חוץ מזה, הבטחתי לה.

הימים שבהם הפחיד אנשים חלפו ואינם. הוא נהג להטיל אימה על אנשים כדי לשרוד. הוא לא רצה שמשוהו מזה יגיע אל לילה.

היא חייבת להתקשר אליו. רק ככה זה יצליח.

הוא השלים עם זה ותחב את הטלפון בחזרה לכיס. מרגרט הכינה לו

משהו לאכול לפני שהלכה, והתבשיל בעבע על הכיריים.
מרגרט היתה החציטבחית חציעוזרת בית שלו, וקוץ שלם בתחת. אבל
הוא תיאר לעצמו שככה בדיוק נראית אימא של מי שהצליח למצוא לעצמו
אחת טובה.

לתבשיל היה אמנם ריח טוב, אבל הוא לא היה רעב. לא למזון.
שנתיים מאז שסיים את העניינים עם ג'ניפר. הוא היה בן עשרים ותשע
והוא חי כמו נזיר. מרגרט אמרה שזה מפני שיש לו בעיות אמון. הוא לא
התווכח. מרגרט כנראה התכוונה לזה שהוא לא בוטח באחרים.
וזה היה כנראה נכון. אבל לא לגמרי.

הוא לא בטח בעיקר בעצמו.
מה הוא יעשה למישהי תמימה כמו לילה? איך הדם והטינופת שיש לו
על הידיים יהרסו אותה?

אבל לילה לא יודעת עליו דבר. התאונה. העבר שלו. הכסף שלו.
היא לא יודעת כלום. והקול שלה היה עדין, סדוק מעניין ומתשוקה.
את זה הוא לא הצליח לנער ממוחו.

היה ברור לו שהיא שיקרה. בקשר למגורים בפארק הקרוואנים. ובטח
גם בעניין השם שלה. אז אולי הוא לא יספר לה על עצמו. את מה שהוא לא
רוצה שידעו. הוא לא ישקר, הוא רק לא יספר לה.
אם היא מתכוונת להעמיד פנים שהיא מישהי אחרת.
הוא יעשה אותו דבר.

הוא יכול להיות כל אחד.
לפתע חזר הכאב לבשרו. אל תוך הדם שלו.
כשחשב עליה — על האפשרות שלה, על מה שהוא יכול להיות איתה —
עמד לו. שוב.

הוא נאנח והשעין את ראשו על אגרופו, שהיה מונח על החלון. בחוץ
היה חשוך, חוץ מאשר ניצוץ בוהק של מדורה במרחק. גם בבית היה חשוך.
בתוכו היה חשוך. כמו תמיד.

כמה קל יהיה ללקק את היד, להחליק אותה אל תוך המכנסיים ולטפל
בכאב הזה. חזק ומהר, עד שלפחות לרגע אחד חפוז ועז הוא יוכל
להשתחרר. להניח לכל זה.

אבל הוא לא ממש אהב פתרונות קלים.
הוא לא שאל את עצמו איך הוא יודע, אבל היה לו ברור שלילה תתקשר
אליו.
והוא יחכה לה.
אם כי אולי הוא ישלח לה משהו. רק כדי לזרז את העניינים.

אנני

למחרת אחר הצהריים ששיעשרה שקיות אשפה נערמו לצד המחסן, ואני,
מיובלת וצרובת שמש, ידייתי בחזרה אל הקרוואן שלי, רק כדי לגלות על
המדרגות בכניסה שלוש עגבניות ענקיות, כל אחת בגודל של אגרוף, וצנצנת
קטנה של מיונז.
הו.

הבטתי סביב וחיפשתי את בן. אבל על הפארק ירדה דממת אחר
צהריים מאוחרים. הגינה שלו היתה ריקה. הצמדתי את העגבניות והמיונז
לחזה והכנסתי אותם פנימה, כמו סנאי מחייך שנושא אגוזים גנובים.
אמנם נזקקתי נואשות למקלחת, אך קליתי את הכעכים האחרונים
שקניתי — לא תאמינו — בתחנת דלק ומרחתי אותם במיונז ועגבניות.
אכלתי את ארוחת הצהריים שלי בעמידה.
תחנות רענון הן מקומות די מדהימים.

ברגע שקניתי מכונית, ערכתי סקר מקיף של כל תחנות הרענון
מפנסילבניה עד צפון קרוליינה. ברובן אפשר היה להתקלח, לקנות פירות
טריים וחלב וגם חלקי חילוף למכוניות, כי הטויוטה הזאת צרכה דלק כמו
מסננת. פעם אפילו התפנקתי וקניתי סנדוויץ' עוף שהביאו לי אותו לחניה.
תמורת כמה אגורות אפשר היה להתחבר לרשת, וזה מה שעשיתי,
באדיקות, כדי לחפש בגרסאות המקוונות של העיתונים מאוקלהומה
ידיעות על היעלמי.

בתחנות רענון כאלה כולם ישנו במכוניות שלהם, ואיש לא הגיע עם
שחר כדי לגרש אותי.

אילו רציתי, יכולתי לקנות שם טלפון נייד חדש. כלב מחמד. יחידת נופש בקליפורניה. אקדח. וחטיף מבשר גמל מיובש.

וזה עוד כלום לעומת מה שאפשר היה למצוא שם בלילה.

בלילה התבוננתי מבעד לחלון מכוניתי בבחורות שיצאו בחצאיות קצרות ובעקבים גבוהים כל כך, שהן בקושי הצליחו ללכת. או בבחורים במכנסיים צמודים, ששיחקו בפטמות שלהם מבעד לחולצות רשת ודיברו עם נהגי משאיות שהתבוננו בהם בצורה כזאת שאילו זה היה אפשרי, הם היו פוערים את פה ובולעים אותם בשלמותם.

הבחורות והבחורים האלה טיפסו אל תוך המשאיות כשהם מחייכים ומלקקים את השפתיים, רק כדי לרדת משם כעבור שעה, בלי שום חיוד, כשהם דוחסים שטרות כסף לכיסים.

והבנתי את זה — הבנתי שהם מגלמים תפקיד. הכרתי את זה היטב מחיי שלי. אבל הם נראו כל כך משכנעים. אסורים כל כך מפתים ויודעים הכול, ומלאי ביטחון עצמי. מגרשי החניה הצחינו מרוב סקס.

התבוננתי בהם תוהה וחשבתי על מה שקורה במשאיות האלה.

מה שידעתי על סקס לא הספיק כדי למלא אפילו קופסת נעליים. קופסת נעליים קטנה להחריד. וידעתי שמה שקורה במשאיות האלה הוא לגמרי לא חוקי, נטול רגש במקרה הטוב, וברוב המקרים משפיל.

אבל אולי זה לא תמיד ככה? מה אם אחד מנהגי המשאיות האלה, אחד הגברים או הנשים האלה — היו טובי לב. נרגשים. וזהירים. אולי הם יכולים לקחת משוהו נורא וכואב ומפחיד ולהפוך אותו ל... נחמד? או ליותר מנחמד?

לא שחשבתי שבתוך המשאיות האלה מתרחשת עלילה של רומן רומנטי, אני לא טיפשה. אני רק... מלאת תקווה.

ואם אני מעזה לקוות בשבילם.... אולי אוכל לקוות גם בשבילי?

חשבתי על המכונית שלי בתחנות העצירה האלה עד שנהיית.... רעבה. רעב כזה שלא היה לי מושג איך להשביע.

כעבור חצי שעה עדיין הייתי מיוזעת, למרות המקלחת הכי קרה בתולדות המקלחות הקרות. עמדתי בחדר השינה בקרוואן שלי ותכננתי לעשות

משהו שלא עשיתי מעולם :

לשמוט את המגבת ולהישכב על המיטה בעירום, כדי שהבריזה שנכנסת מבעד לתריס תצנן את גופי הלוחט.

גופי העירום.

רק מפני שיכולתי לעשות את זה. לאיש לא היה אכפת. ואיש לא ימנע ממני.

הנחתי את אצבעותיי על הצוואר. זה מנהג חולני, אבל שוב לחצתי באצבעותיי על החבלה הכי קשה שלי — רק עד ששוב הרגשתי את הכאב.

תזכורת. עוגן... אל תמהרי מדי, אנני. תזכרי מאיפה באת.

כרעתי באטיות, וכשהרוח הקלילה נשבה מבעד לחלון, ראיתי בחטף את העולם שבחוץ. מה אם מישהו עמד שם עכשיו? בדיוק כשהרוח נשבה, והוא ראה אותי... עירומה על המיטה?

הסיכויים קטנים מאוד. רעיון מופרך, בהתחשב בעובדה שאני מוקפת בקירות מתכת. מתכת דקה — אבל בכל זאת.

האמת היא שהרגשתי יותר נבוכה לבד מאשר בחברת אחרים.

בסופו של דבר, עשרים וארבע שנות התניה ניצחו. מובסת, אפילו מבושת, קמתי והתלבשתי.

אנני מקיי, את פשוט לא מישהי שנשכבת על המיטה שלה בעירום באמצע היום.

במגרה שליד המיטה היה מונח הטלפון, עם מספר טלפון אחד בלבד בזיכרון. דילן דניאלס. בימים האחרונים, מאז שהתרוממתי מהרצפה ועזבתי את חיי הקודמים, הרגשתי את העולם אחרת. הייתי אישה חדשה. ורציתי להתקשר לדילן.

וזה הפחיד אותי נורא. פחדתי מהמשמעות של זה. מה זה אומר עלי, על קבלת ההחלטות שלי. על הכול. כל מה שקשור בדילן נראה לי מסוכן. להתקשר אליו זה לְזַמֵּן משהו מסוכן.

עדיין לא, שמעתי את קולו בתוך ראשי, את הגרגור האפל. אבל בקרוב כן.

נשמעה נקישה על דלת הקרוואן ואני זינקתי ממקומי כנשוכת נחש, נשלפת בבת אחת מתוך מחשבותיי הלגמרי לא טהורות.

"היי, אנני. אני חושב שהגיעה אלייך חבילה". זה היה קווין, שעמד מחוץ לדלת שלי. רק קווין. הנחתי את ידי על הצוואר והרגשתי את הדופק שלי הולם.

"זאת בטח טעות", אמרתי כשפתחתי את הדלת. "אין מי שישלח לי חבילה".

"טוב", הוא אמר והביט בקופסה החומה הקטנה, שהיתה עטופה בנייר חום סטנדרטי. "זה ממוען ל'לילה — לוכסן — המנקה החדשה". את הדבר הכי קרוב למנקה במקום הזה". לילה.

הקופסה הגיעה מדילן.

קווין הושיט לי אותה, אבל לא הצלחתי להניע את הידיים. בקושי הצלחתי לגרום לריאות שלי לזוז. הוא שלח לי משהו.

"את רוצה לזרוק את זה?" שאל ושמט את ידיו לצדי הגוף תוך משיכה בכתפיים.

"לא!" צעקתי. "לא, אני... אני אקח את זה".

ברור שאקח.

זאת היתה חבילה מהגבר שלא הצלחתי להפסיק לחשוב עליו. זה לא היה רעיון טוב, אני יודעת, אבל מה יכול לקרות מעוד רעיון רע אחד באוסף שלי?

"קחתי". הוא הגיש לי את החבילה והלך, כשהוא חוצה את שביל העפר אל הצד השני של פארק הקרואנים.

סגרתי את הדלת, הנחתי את הקופסה על השולחן וצנחתי על הספה. כתב היד שעל החבילה היה נשי. מוזר. אבל שיהיה.

הוצאתי מהמגירה שלי סכין, דחפתי אותה אל בין שתי דופנות הקרטון וחתכתי את נייר הדבק.

בפנים היו מטען לטלפון. ופתק.

בשביל הטלפון. למקרי חירום, היה כתוב שם בכתב יד שונה לגמרי מזה שעל החבילה. זה היה כתב יד גברי. חד, מפלח את הדף הלבן בדיו כהה. אני מקווה שאת בטוב.

מטען לטלפון. למקרי חירום. הנשימה שעצרתי בתוכי נפלטה ממני ברעד. לא היה לי מושג מה חשבתי שיהיה שם, אבל לא חשבתי על מטען לטלפון. לקחתי את המטען ואת הפתק והלכתי לחדר השינה. הוצאתי את הטלפון הכהה מארונית הלילה, הכנסתי את המטען לשקע וחיברתי את הטלפון. הנימוס מחייב שאומר תודה. אני חייבת ליצור קשר. אתם יודעים, מטעמי נימוס. ריגוש אפל, סוג של חשש מסחרר, חלף בגופי. העליתי את המספר שלו על הצג, אבל במקום להתקשר שלחתי הודעה. קיבלתי את המטען, כתבתי, תודה. רבה. מחקתי את ה"רבה". אין צורך להגזים. בשמחה. הוא כתב בתשובה. ינקתי את שפתי התחתונה אל בין השיניים וחיכיתי שיגיד עוד משהו. אבל הצג נשאר דומם. תכתבי משהו או שתניחי אותו, אמרתי לעצמי. כי זה מגוחך. בסוף החזרתי את הטלפון למגירה וכיביתי אותו. אבל חשבתי על זה — על דילן — כל אותו הלילה.

לרכישת הספר לחצי כאן